

Huoneeseen astuu tuo saalistaja
lumoa kauneudellaan
Tuijottaa ujot silmät nurkasta
Niihin ei vilkaisekaan

Uinuvat haaveet taas yö herättää
ehkä hän aamuksi jää

Hän poistuu varmoin askelin
yöhön hämärään jo häviää
Taas yksin niin kuin ennenkin
Ei muuta jää kuin pimeää

Hohtavat on hampaat saalistajan
Hymyssään lämpö ei näy
Uhrinsa valmiin hän vie mukanaan
vuoteelle kylmälle käy

Uinuvat vaistot taas yö herättää
ehkä hän aamuksi jää

Hän poistuu varmoin askelin
yöhön hämärään jo häviää
Taas yksin niin kuin ennenkin
Ei muuta jää kuin pimeää

Kerran valon näki
nyt hän pitää unelmastaan lujaa kiinni
irti päästä ei
Vuodet vaihtuu, ihmisetkin unohtuu
vaan saalistaja sielun pitää, päästä ei

Hän poistuu varmoin askelin
yöhön hämärään jo häviää
Taas yksin niin kuin ennenkin
Ei muuta jää kuin pimeää